

REBECCA YARROS

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

ΔΥΟ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΖΕΪΝΤΕΝ

διόπτρα

REBECCA YARROS

ΠΕΤΑΣ ΤΩΡΑ Ή ΧΑΝΕΣΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ...

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

Η *Τέταρτη Πτέρυγα* είναι μια περιπέτεια φαντασίας γεμάτη αγωνία μέσα στον βάρβαρο και ανταγωνιστικό κόσμο μιας στρατιωτικής σχολής για ιππείς δράκων, η οποία περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με πόλεμο, συγκρούσεις, σώμα με σώμα μάχες, επικίνδυνες καταστάσεις, αιματοχυσία, έντονη βία, φριχτούς τραυματισμούς, θάνατο, δηλητηρίαση, περιγραφική γλώσσα και ερωτικές σκηνές. Αναγνώστες ευαίσθητοι σε αυτά τα θέματα, παρακαλώ προσοχή. Ετοιμαστείτε να μπείτε στη Στρατιωτική Σχολή Μπασγκάιαθ...

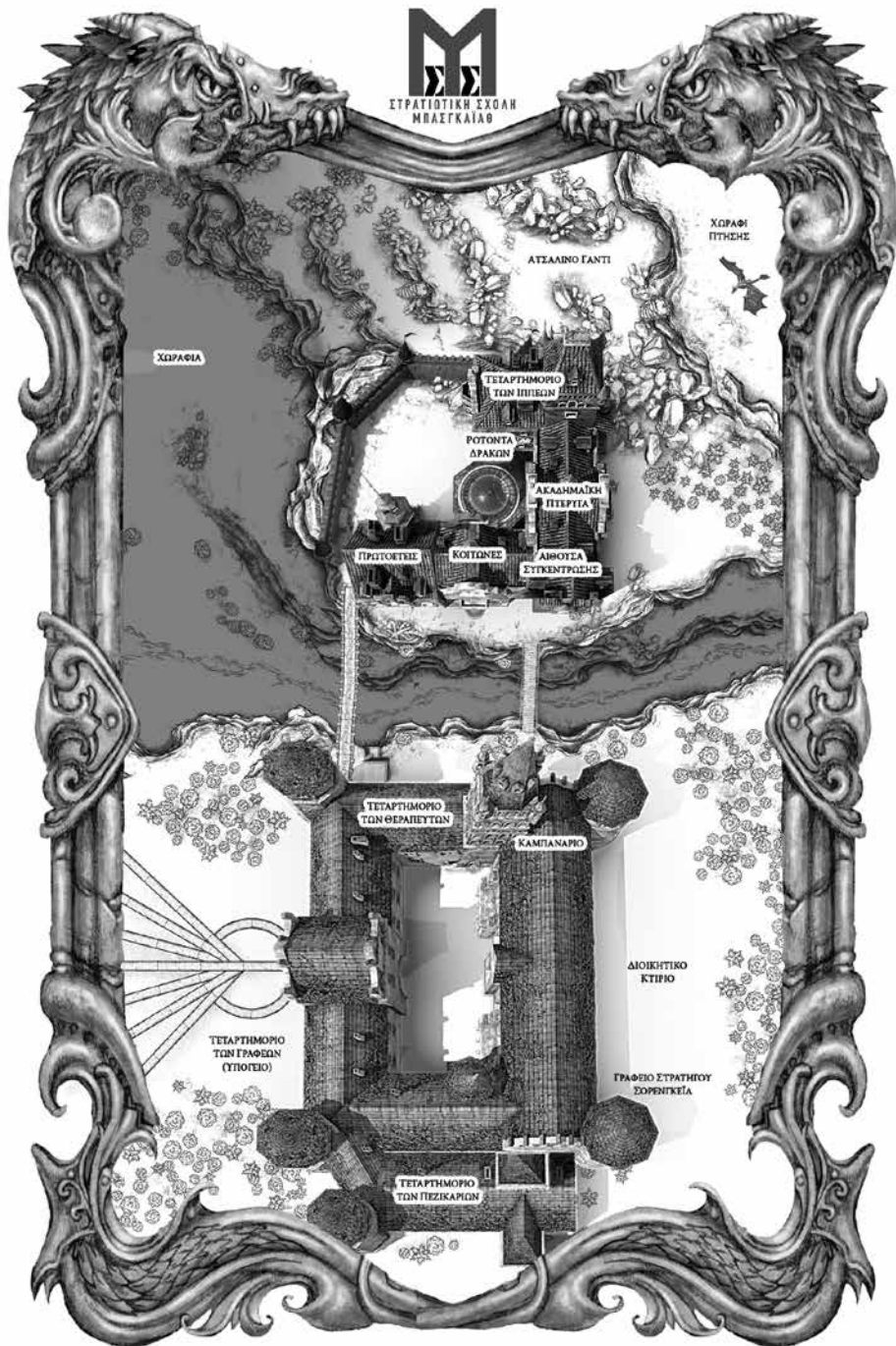
Το παρακάτω κείμενο έχει μεταφραστεί πιστά από τη γλώσσα του Ναβάρ στη σύγχρονη γλώσσα από την Τζεσίγια Νίλγουαρτ, Έφορο του Τεταρτημόριου των Γραφών της Στρατιωτικής Σχολής Μπασγκάιαθ. Τα γεγονότα είναι πραγματικά και τα ονόματα έχουν διατηρηθεί προς τιμήν των θαρραλέων πεσόντων. Είθε οι ψυχές τους να παραδοθούν στον Μάλεκ.

ΕΣ
ΕΣ
ΕΣ

ΕΣΤΡΑΤΙΟΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΜΗΑΣΓΚΑΙΩΝ

Δεν έχετε χορτάσει το Τέταρτη Πτέρυγα;
Διαβάστε δύο επιπλέον κεφάλαια
από την οπτική του Ζέιντεν,
εκτυπωμένα για πρώτη φορά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ζέιντεν

«Δεν πιστεύεις ότι θα τα χρειαστείς αυτά;» ρωτάει η Σόρενγκεϊλ, αρπάζοντας δύο από τα στιλέτα της. Με κοιτάζει από το στρώμα εντυπωσιακά ατάραχη. Διάολε, φαίνεται περισσότερο τσαντισμένη παρά τρομοκρατημένη που είμαι έτοιμος να την τελειώσω, παρόλο που έχω δώσει τα όπλα μου στην Ίμοτζεν.

«Αυτό είναι απερίσκεπτο», λέει η Σγκέιλ.

«Όχι, εφόσον εσύ έχεις φέρει αρκετά και για τους δυο μας». Λυγίζω τα δάχτυλά μου χαμογελώντας και σηκώνω γερά τις ασπίδες μου γιατί ο Έιτος είναι παραδίπλα. Ο δευτεροετής είναι καλός στο στρώμα, παρόλο που είναι λίγο σφιγμένος για να είναι ο καλύτερος σ' αυτό το μέρος. «Πάμε».

Παίρνει στάση μάχης και ξεχνάω ότι τα μέλη της δεύτερης διμοιρίας είναι γύρω από το στρώμα, ξεχνάω την αποστολή που έχω γι' αυτό το Σαββατοκύριακο και επικεντρώνομαι αποκλειστικά σε εκείνη. Τη Βάιολετ Σόρενγκεϊλ. Την κοντή κόρη της στρατηγού που εκτέλεσε τον πατέρα μου. Έχω κάθε δικαίωμα να την καταστρέψω, σύμφωνα με τον Κώδικα. Μπορεί να είναι κάτω από μένα στην ιεραρχία, αλλά δεν είναι στη διμοιρία μου.

Θα μπορούσα να της σπάσω τον λαιμό και κανένας σ' αυτό το δωμάτιο να μην επέμβει. Αλλά οι εκατόν επτά ψυχές για τις οποίες είμαι υπεύθυνος θα πληρώσουν το τίμημα. Επομένως, τι διάολο κάνω πάνω σ' αυτό το στρώμα;

Η στάση της αλλάζει ανεπαίσθητα, ο καρπός της τινάζεται για ένα δευτερόλεπτο και πετάει ένα στιλέτο στο στήθος μου.

Το πιάνω αντανakλαστικά και πλαταγίζω τη γλώσσα μου. «Την έχω δει ήδη αυτή την κίνηση».

Αυτό κάνω εδώ. Μου πήρε δύο ολόκληρες εβδομάδες να συνειδητοποιήσω ότι με κάποιο τρόπο μαθαίνει από πριν με ποιον θα αγωνιστεί και δηλητηριάζει τους αντιπάλους της. Αυτό το πανέξυπνο, πανούργο κορίτσι μπορεί να με ερεθίζει τρομερά, αλλά σίγουρα θα σκοτωθεί αν βασίζεται αποκλειστικά σε αυτή τη μέθοδο – και αν πετάει τα στιλέτα σαν να βρίσκεται σε καρναβάλι. Προς μεγάλη μου έκπληξη, αυτή η σκέψη δεν μου κάθεται καλά. Τίποτα πάνω της δεν μου κάθεται καλά.

Επιτίθεται με τις κλασικές κινήσεις των πρωτοετών, τις τόσο προβλέψιμες και ταυτόχρονα εύκολες στην απόκρουση. Παίρνω το στιλέτο από το χέρι της και την πιάνω από το πόδι, χρησιμοποιώντας την ορμή και το βάρος της για να τη ρίξω στο στρώμα.

Με κοιτάζει με τα καστανά της μάτια ορθάνοιχτα, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Αφήνω το στιλέτο δίπλα της και το κλοτσάω προς τον διμοιρίτη της, που θα έπρεπε να την είχε διδάξει καλύτερα.

Αν ήταν άλλος αντίπαλος, θα είχα τελειώσει τον αγώνα βάζοντας τη λεπίδα στον λαιμό της, αλλά, γαμώτο, νιώθω ότι χρωστάω στην πρωτοετή που κράτησε το στόμα της κλειστό για τη συνάντηση που είδε κάτω από τη βελανιδιά. Δείχνω την ευγνωμοσύνη μου με το να μην τη σκοτώσω καθώς κείτεται λαχανιασμένη στα πόδια μου.

Τελικά σηκώνεται φουσκώνοντας το στήθος της και προσπαθεί να καρφώσει ένα μαχαίρι στον μηρό μου.

Για όνομα.

Αποκρούω το χτύπημα με το δεξί χέρι, πιάνω τον καρπό της με το αριστερό και την αφοπλίζω σκύβοντας από πάνω της, ελάχιστα εκατοστά από το πρόσωπό της. «Θες αίμα σήμερα, ε, Βία;» ψιθυρίζω.

Ρίχνω τη λεπίδα της στο στρώμα και την κλοτσάω μακριά βλέποντας οργή να λάμπει σε εκείνα τα μαγευτικά μάτια. Είναι πολύ εύκολο να την αφοπλίζω και η ψεύτικη αυτοπεποίθηση που δείχνει θα γίνει η αιτία να σκοτωθεί. Και γιατί διάολο δεν χρησιμοποιεί όπλα πιο κατάλληλα για το σώμα και το στιλ μάχης της; Όχι ότι έχει κάποιο στιλ ακόμα.

«Βάιολετ με λένε», λέει και σχεδόν περιμένω να συρίσει σαν γάτα. Ακριβώς αυτό μου θυμίζει, αιλουροειδές με γυμνά νύχια. Μόνο ο σφυγμός που χτυπάει δυνατά κάτω από τα ακροδάχτυλά μου προδίδει τον φόβο της.

Το Βάιολετ είναι πολύ μαλθακό όνομα για εκείνη. Πολύ εύθραυστο. Ξέρω πολύ καλά τις μαλακίες που λέει ο κόσμος για τα οστά και τις αρθρώσεις της, αλλά απ' όσα έχω δει, η γυναίκα έχει καρδιά από ατσάλι.

«Νομίζω πως η δική μου εκδοχή σου ταιριάζει καλύτερα». Αφήνω τον καρπό της και σηκώνομαι, προσφέροντας το χέρι μου και ελπίζοντας να είναι αρκετά έξυπνη για να μην το πάρει. «Δεν έχουμε τελειώσει ακόμα».

Το παίρνει όμως.

Γαμώτο, είναι αφελής. Τη σηκώνω όρθια και τη γυρίζω πριν προλάβει να συνέλθει. Στρίβω το μπράτσο της πίσω από την πλάτη της και εγκλωβίζω τα χέρια μας ανάμεσά μας, τραβώντας τη δυνατά πάνω στο στήθος μου. Πολύ αφελής γι' αυτό το μέρος.

«Γαμώτο!» φωνάζει.

Τραβάω ένα μεγάλο στιλέτο από τη θήκη στον μηρό της και το φέρνω στο απαλό δέρμα του λαιμού της, ακινητοποιώντας τη με τον πήχη του χεριού μου. Το κεφάλι της πέφτει πίσω στο στήθος μου,

οι ασημένιες άκρες των μαλλιών της είναι πλεγμένες σαν στεφάνι. Δεν φάνει ούτε μέχρι την κλείδα μου, γι' αυτό σκύβω το κεφάλι μου ώστε να μην ακούσουν οι άλλοι και διαπιστώνω ότι μυρίζει *απίστευτα* ωραία...

Μη σκέφτεσαι πώς μυρίζει, κόπανε.

«Μην εμπιστεύεσαι κανέναν πάνω σ' αυτό το στρώμα», ψιθυρίζω δίπλα στο αφτί της, προσέχοντας να κρατάω το στόμα μου μακριά της. Από τότε σκέφτομαι να βάλω το *στόμα* μου πάνω σε έναν αντίπαλο;

«Ακόμα και κάποιον που μου χρωστάει χάρη;» λέει κρατώντας τη φωνή της εξίσου χαμηλή.

Ζεστασιά φουντώνει στο στήθος μου από ευγνωμοσύνη για αυτή τη διακριτικότητα. Διαπιστώνω ότι καταλαβαίνει γρήγορα πως αυτό το μάθημα δεν είναι για όλους και κατεβάζω το μαχαίρι, κλοτσώντας το προς τον διμοιρίτη της, όπως έκανα με τα άλλα δύο χωρίς να δώσω σημασία στο βλοσυρό του βλέμμα.

«Εγώ θα αποφασίσω πότε θα δώσω αυτή τη χάρη. Όχι εσύ». Την αφήνω για να μην εξαρθρώσω τον ώμο της και κάνω πίσω.

Γυρίζει αμέσως σηκώνοντας τη γροθιά της και την αποκρούει πριν πέσει στον λαϊμό μου.

«Πολύ καλό». Μπλοκάρω την επόμενη προσπάθεια εξίσου εύκολα, μην μπορώντας να συγκρατήσω το χαμόγελό μου. «Ο λαϊμός είναι η καλύτερη επιλογή, αρκεί να είναι εκτεθειμένος».

Τα μάγουλά της αναφοκοκκινίζουν, θυμός λάμπει στα μάτια της καθώς επιχειρεί τον ίδιο συνδυασμό κινήσεων με πριν και την αρπάζω πάλι από τον μηρό παίρνοντας το τελευταίο στιλέτο που έχει εκεί πριν την αφήσω. Σηκώνω το σημαδεμένο μου φρύδι για να της δείξω ότι με απογοήτευσε λίγο. Την είχα για πιο έξυπνη. «Περιμένω να μαθαίνεις από τα λάθη σου». Το κλοτσάω στον Έιτος.

Βγάζει το επόμενο όπλο της από μια θήκη στα πλευρά της και με κυκλώνει παίρνοντας αμυντική στάση. Ίσα που κρατιέμαι να μην

αναστενάξω από αγανάκτηση. Δεν χρειάζεται να τη βλέπω για να ακούω κάθε βήμα που κάνει στο στρώμα πίσω μου καθώς διστάζει.

«Θα συνεχίσεις να περπατάς ή θα επιτεθείς;» Αυτό θα πρέπει να την κάνει να κουνηθεί.

Οι σκιές στο στρώμα την προδίδουν και στρίβω σκύβοντας καθώς ορμάει μπροστά, με το μαχαίρι να σκίζει τον αέρα στο σημείο που στεκόμουν. Τουλάχιστον έκανε μια προσπάθεια, αλλά η κίνηση την αφήνει εκτεθειμένη, γι' αυτό εκμεταλλεύομαι το μπράτσο της για να τη γυρίσω γύρω από τον κορμό μου και να την ξαπλώσω μπρούμυτα στο στρώμα πέφτοντας πάνω της.

Βγάζει μια πνιχτή κραυγή όταν στρίβω το μπράτσο της, αναγκάζοντάς τη να αφήσει το στιλέτο. Προσέχοντας να ισορροπώ το βάρος μου δεξιά, βάζω το αριστερό μου γόνατο στην πλάτη της και το πιέζω αρκετά για να την αγχώσω. Πρέπει να μάθει να κινείται υπό πίεση, να σκέφτεται σαν να βρίσκεται στο χείλος του θανάτου. Της παίρνω ακόμα ένα στιλέτο και το πετάω στα πόδια του αρχηγού της και μετά τραβάω ένα άλλο από τα πλευρά της και το κολλάω κάτω από το σαγόνι της.

Μετά εισβάλλω στον λίγο χώρο που έχει. «Είναι πολύ εύκολο να βγάζεις νοκ άουτ τον εχθρό σου πριν από τη μάχη· αυτό σου το αναγνωρίζω», ψιθυρίζω στο αφτί της και τη νιώθω να σφίγγεται από κάτω μου. *Ναι, Βία, ξέρω τι κάνεις.* «Το πρόβλημα είναι πως αν δεν εξασκηθείς εδώ» –σέρνω τη λεπίδα στον λαιμό της προσέχοντας να μην την κόψω– «δεν θα βελτιωθείς».

«Εσύ σίγουρα θα προτιμούσες να πεθάνω», μου λέει με το μάγουλό της κολλημένο στο στρώμα.

«Και να στερηθώ την ευχάριστη συντροφιά σου;» Σαρκασμός στάζει από την απάντησή μου.

«Σε μισώ, γαμώτο».

Το στόμα μου σχηματίζει ένα μικρό χαμόγελο. Θεοί, η γλώσσα της τσακίζει κόκαλα, όπως της Σγκέιλ. «Αυτό δεν σε κάνει ιδιαίτερη».

Σηκώνομαι και κλοτσάω τα μαχαίρια στον Έιτος, αφήνοντας τη Σόρενγκεϊλ με δύο ακόμα να πολεμήσει καθώς της προσφέρω πάλι το χέρι μου.

Συνοφρυώνεται, αλλά δεν δέχεται τη βοήθεια αυτή τη φορά. Σηκώνεται μόνη της και ακόμα ένα χαμόγελο σχηματίζεται στο στόμα μου. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που διασκέδασα τόσο. Όλες οι εκφράσεις της είναι πανέμορφες. Δεν υπάρχει δόλος. Δεν υπάρχει πονηριά. Αλλά δεν υπάρχει και έλεγχος. «Μπορεί να μάθει».

«Μαθαίνει γρήγορα», ανταποδίδει.

«Μένει να το διαπιστώσουμε». Κάνω δύο βήματα πίσω και την καλώ να έρθει μπροστά λυγίζοντας πάλι δύο δάχτυλα.

«Απέδειξες αυτό που ήθελες». Η φωνή της δυναμώνει και η Τιμοτζεν βγάζει μια πνιχτή κραυγή πίσω μου. Σίγουρα ανησυχεί ότι θα χάσω την ψυχραιμία μου και θα σκοτώσω την πρωτοετή.

Αλλά αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που έχω στο μυαλό μου.

«Πίστεψέ με, μόλις ξεκίνησα». Σταυρώνω τα χέρια μου και ρίχνω πίσω το βάρος μου. Είμαι περίεργος να δω τι θα κάνει και ακόμα πιο περίεργος γιατί με νοιάζει τόσο πολύ.

Ναι, είναι όμορφη, αλλά ποτέ δεν έχω αφήσει την ομορφιά κάποιου να με παρασύρει. Και δεν φταίει ούτε το τρομερό μίσος που βλέπω στα μάτια της. Έχω συνηθίσει να με μισούν. Όμως είναι πολύ δύσκολο να αγνοήσω τον συνδυασμό μίσους και σιωπής γι' αυτή τη μάχη...

Είμαι πολύ αφηρημένος για να αντιδράσω όταν κινείται και όταν με κλοτσάει πίσω από τα γόνατα, πέφτω. Δυνατά.

Απίστευτο.

«Δεν σου είπα ότι είσαι απερίσκεπτος;» ακούω τη Σγκέιλ μέσα από τις ασπίδες μου. «*Το κορίτσι με τα ασημένια μαλλιά είναι ένας περισπασμός που δεν έχεις την πολυτέλεια να...*»

Καρφώνω τα πόδια μου σε εκείνη τη νοερή λοφοπλαγιά στο Τίρεντορ και ενισχύω τις ασπίδες μου για να την κρατήσω έξω. Διαφορετικά, δεν θα με αφήσει σε ησυχία.

Η Σόρενγκεϊλ πέφτει στην πλάτη μου και προσπαθεί να μου κάνει κεφαλοκλείδωμα. Μπράβο της. Είναι καλή επιλογή, αλλά δεν είναι αρκετά δυνατή για να μου κόψει τον αέρα. Πολεμάει σαν να είναι πολύ ψηλότερη και βαρύτερη αντί να βασίζεται στις πραγματικές της δυνάμεις.

Δεν ασχολούμαι με τα μπράτσα της. Στρίβοντας γρήγορα, βγαίνω από τη λαβή της και την πιάνω από τους μηρούς με μια γρήγορη κίνηση. Τη γυρίζω και την κολλάω με την πλάτη στο στρώμα. Πριν προλάβει να πάρει ανάσα, βάζω τον πήχη μου στον λαιμό της, αλλά δεν πιέζω.

Υπάρχουν αμέτρητοι τρόποι να τη σκοτώσω σε αυτή τη στάση και έχω όλα τα πλεονεκτήματα. Αλλά παρόλο που την έχω ακινητοποιήσει στο στρώμα με τους γοφούς μου, έχω ρίξει όλο μου το βάρος στο αριστερό μου χέρι ώστε να μην τη λιώσω.

Είναι παγιδευμένη και ο φόβος στα μάτια της που καλύπτεται γρήγορα από οργή μου δείχνει ότι το ξέρει κι αυτή.

Γαμώτο. Δεν θέλω να τη λιώσω.

Τι διάολο μου συμβαίνει;

Αρπάζει ένα στιλέτο και κάνει το μεγάλο λάθος να ορμήσει στον ώμο μου.

Αφήνω τον λαιμό της και ακινητοποιώ τον καρπό της πάνω από το κεφάλι της. Βλέπω τα γουρλωμένα της μάτια να γεμίζουν φόβο και ταυτόχρονα το στόμα της να σφίγγεται από θυμό. Η ταχύτητα με την οποία επεξεργάζεται τις πληροφορίες και διαχωρίζει τα συναισθήματά της είναι μεγάλο πλεονέκτημα και αμφιβάλλω ότι το ξέρει.

Τη βλέπω να κοκκινίζει από τον λαιμό μέχρι τα μάγουλα και ξαφνικά την κοιτάζω για εντελώς διαφορετικό λόγο. Το κοκκίνισμα, ο γρήγορος σφυγμός, ο τρόπος που το βλέμμα της περνάει στο στόμα μου σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο... Δεν είμαι εγώ αυτός που νιώθει έλξη εδώ.

Γαμώτο. Αυτό είναι επικίνδυνο. Αυτή είναι επικίνδυνη.

Ο κόσμος έξω από το στρώμα παύει να υπάρχει και τα μάτια μου κοιτάζουν μόνο τη Βία. Είναι πραγματικά εκπληκτική, ειδικά όταν θυμώνει. Η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη μεταξύ μας και η καρδιά μου χτυπάει γρήγορα παρά την προσπάθεια που κάνω να την ηρεμήσω. Αλλά νιώθω το κορμί της από κάτω μου, το ζεστό της δέρμα στα ακροδάχτυλά μου, τον τρόπο που κόβεται η ανάσα της καθώς πλησιάζω αργά το πρόσωπό της.

Γλιστρώντας τα δάχτυλά μου στο χέρι της, ανοίγω την παλάμη της και πετάω τη λεπίδα που κρατάει στο στρώμα πριν ελευθερώσω τον καρπό της.

«Πάρε το στιλέτο σου», της λέω.

«Τι;» Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα.

«Πάρε. Το. Στιλέτο», επαναλαμβάνω. Της πιάνω το χέρι και το φέρνω στα πλευρά της, στο τελευταίο της στιλέτο. Τυλίγω τα δάχτυλά της γύρω από τη λαβή.

Ακόμα και τα χέρια της είναι απαλά. Εύθραυστα. Κι αν δεν της μάθω πώς να εκμεταλλεύεται το μικρό της μέγεθος, ο επόμενος αντίπαλος θα το χρησιμοποιήσει για να τη σκοτώσει. Και για κάποιο γαμημένο λόγο δεν μπορώ να καταλάβω ή να αρνηθώ ότι... με νοιάζει.

Γαμώτο.

«Είσαι μικροσκοπική». Θυμός ανακατεύει το στομάχι μου.

«Το γνωρίζω». Με κοιτάζει βλοσυρά.

«Σταμάτα λοιπόν να επιχειρείς μεγαλύτερες κινήσεις που σε αφήνουν εκτεθειμένη». Φέρνω τα χέρια μας στον κορμό μου και σέρνω την άκρη της λεπίδας στα πλευρά μου. «Ένα χτύπημα στα πλευρά θα ήταν αρκετό». Μετά φέρνω τα χέρια μας στην πλάτη μου, αφήνοντας τον εαυτό μου ευάλωτο για πρώτη φορά από τότε που ήρθα σε αυτή την καταραμένη στρατιωτική σχολή. «Και τα νεφρά είναι καλό σημείο από αυτή τη γωνία».

Ξεροκαταπίνει και προσπαθώ να μη βλέπω την κίνηση του λαιμού της. Κρατάω τα μάτια μου στο βλέμμα της. Ορκίζομαι πως τα μάτια της δείχνουν διαφορετικά κάθε φορά που τα κοιτάζω. Λογικό που δεν μπορώ να μην τα κοιτάζω.

Φέρνω τα χέρια μας στη μέση μου χωρίς να πάρω τα μάτια μου από τα δικά της. «Αν ο αντίπαλος φοράει πανοπλία, το σημείο εδώ είναι αδύναμο. Αυτά είναι τα τρία εύκολα σημεία που μπορείς να χτυπήσεις προτού ο αντίπαλος προλάβει να σε σταματήσει».

Παίρνει μια τρεμάμενη ανάσα με μισάνοιχτα χείλη.

«Μ' ακούς;» Γιατί δεν πρόκειται να επαναλάβω αυτό το μάθημα.

Γνέφει.

«Ωραία. Γιατί δεν μπορείς να δηλητηριάζεις κάθε εχθρό που συναντάς», ψιθυρίζω βλέποντας το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό της σε αυτή την κατηγορία. «Δεν θα έχεις χρόνο να προσφέρεις τσάι σε κάποιον ιππέα γρύπα του Μπρέιβικ την ώρα που θα σου ορμήσει».

«Πώς το ήξερες;» Τσιτώνεται από κάτω μου και, *γαμώτω*, οι μηροί της σφίγγουν τους γοφούς μου.

Πρέπει να φύγω από πάνω της πριν καταλάβει ότι κρατάει κι άλλο όπλο εναντίον μου. «Ω, Βία, είσαι καλή, αλλά έχω γνωρίσει καλύτερους χειριστές δηλητηρίων. Το κόλπο είναι να μην το κάνεις τόσο απροκάλυπτα».

Ο Μπρέναν θα απογοητευόταν πολύ αν ήξερε πόσο απρόσεκτη ήταν η μικρή του αδελφή. Βέβαια, θα με έσπαγε στο ξύλο αν ήξερε σε τι θέση έχω φέρει τη Βία.

Μια πικρή γεύση πλημμυρίζει το στόμα μου. Δεν έχει ιδέα ότι είναι ζωντανός.

Ανοίγει το στόμα της σαν να πρόκειται να μιλήσει.

«Νομίζω πως έμαθε αρκετά για σήμερα», γαβγίζει ο Έιτος.

Χρειάζομαι κάθε αυτοέλεγχο που έχω για να μην τρομάξω στην ξαφνική υπενθύμιση ότι δεν είμαστε μόνοι. «Τόσο υπερπροστα-

τευτικός είναι πάντα;» μουρμουρίζω βάζοντας λίγη απόσταση ανάμεσά μας.

«Νοιάζεται για μένα». Με κοιτάζει στενεύοντας τα μάτια και αρχίζω να πιστεύω ότι αυτή η έκφραση της βγαίνει φυσικά.

«Σε κρατάει πίσω. Μην ανησυχείς. Το μικρό, δηλητηριώδες μυστικό σου είναι ασφαλές με εμένα». Ανασηκώνω το φρύδι μου και ελπίζω να πιάνει το υπονοούμενο ότι πρέπει κι εκείνη να κρατήσει το μυστικό μου. Μετά γλιστράω τα χέρια μας στο πλευρό της και βάζω στη θήκη το μαχαίρι με τα πετράδια που δεν έχει καμία δουλειά να κουβαλάει. Είναι πολύ μεγάλο γι' αυτή. Πολύ εύκολο να της το πάρουν.

«Δεν θα με αφοπλίσεις;» ρωτάει καθώς την αφήνω και σηκώνομαι από πάνω της.

Ευτυχώς που χαλαρώνει τα πόδια της, γιατί θα μπορούσα να μείνω εκεί και να την κουβαλήσω στο κοντινότερο άδειο δωμάτιο για να δω πόσο μεγάλη είναι η έλξη ανάμεσά μας.

Αλλά εκεί παραδοκεί η μεγαλύτερη καταστροφή.

«Όχι. Οι ανυπεράσπιστες γυναίκες δεν ήταν ποτέ ο τύπος μου. Τελειώσαμε για σήμερα». Την αφήνω εκεί και πηγαίνω στην άκρη του στρώματος για να πάρω τα όπλα μου από την Ίμοτζεν.

«Τι διάολο ήταν αυτό;» ψιθυρίζει δίνοντάς μου τα όπλα.

«Ειτος». Αγνώω την ερώτηση και γυρίζω στον αρχηγό της διμοιρίας στην άλλη πλευρά του στρώματος, που ως συνήθως κανακεύει τη Βία.

Γυρίζει το κεφάλι του και ο θυμός που βλέπω στα μάτια του με κάνει σχεδόν να χαμογελάσω.

«Καλό θα ήταν να έχει λιγότερη προστασία και περισσότερη εκπαίδευση». Τον κοιτάζω αυστηρά μέχρι που γνέφει και μετά γυρίζω και φεύγω.

«Έχεις όρεξη να μονομαχείς με πρωτοετείς;» ρωτάει χαμογελαστός ο Γκάρικ περπατώντας μαζί μου καθώς απομακρύνομαι από τη δεύτερη διμοιρία. «Η μόνο με τη συγκεκριμένη πρωτοετή;»

«Μερικές φορές μου τη σπάει η παρατηρητικότητα σου».

«Δύσκολο να μην παρατηρήσω πώς την κοιτάς», λέει χαμηλώνοντας τη φωνή του.

«Σαν να θέλω να τη σκοτώσω;» λέω βλέποντας έναν ενδιαφέρων αγώνα στο Τμήμα του Όνουχα.

«Ή να τη γα...»

«Σε συμβουλεύω να μην τελειώσεις τη φράση γιατί έχω όρεξη να χτυπήσω κάποιον». Είμαστε η απόλυτη καταστροφή ο ένας για τον άλλο, κάτι που μας κάνει ιδανικούς αντιπάλους, αλλά είμαι αρκετά θυμωμένος και μπορεί να προκαλέσω σοβαρή ζημιά στον καλύτερό μου φίλο παρόλο που είναι πιο ογκώδης από μένα.

«Α τι ωραία». Βάζει ένα χέρι στην καρδιά του και χαμογελάει. «Θέλω να χρησιμοποιήσεις αυτά τα μεγάλα, δυνατά χέρια για να μου δείξεις...»

Τον σπρώχνω στον ώμο τόσο δυνατά, που τον στέλνω σχεδόν απέναντι και φεύγω από το τμήμα του για να πάω στο Τμήμα του Όνουχα. Όσο πιο μακριά από τη Σόρενγκεϊλ, τόσο το καλύτερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ζέιντεν

«**Δ**εν βλέπεις τι έγινε; Τι έκανε ο Ζέιντεν;» ρωτάει ο Έιτος τη Σόρενγκεϊλ, πανικόβλητος όπως θα έπρεπε να είναι ένας στρατιώτης του πεζικού, υπονοώντας ότι άλλαξα το αποτέλεσμα της Επιλογής.

Αν αντιδράω κάθε φορά που κάποιος με ανακατεύει με μαλακίες, δεν θα κάνω τίποτε άλλο. Συνήθως ακούω την προσβολή, την αποθηκεύω για μελλοντική χρήση και προχωρώ παρακάτω. Όπως μου θυμίζει πολύ συχνά η Σγκέιλ, οι δράκοι αδιαφορούν για τη γνώμη των προβάτων... ή των περισσότερων θνητών.

Όμως τα δάχτυλα του Έιτος μπήγονται στους ώμους της στολής της Σόρενγκεϊλ, ακριβώς πάνω από τον επίδεσμο στο σημείο που δέχτηκε τη λεπίδα από εκείνο τον άθλιο πρωτοετή που έκαψε ο Τερν. Ανεξήγητος θυμός σαν σκλήθρες πάγου κυλάει στις φλέβες μου, σκίζοντας τα πάντα στο διάβα του. Ανεβάζω τις νοερές μου ασπίδες, όπως κάνω κάθε φορά που είμαι κοντά σε κάποιον, πόσο μάλλον σε ένα άτομο που διαβάζει τις αναμνήσεις.

«Παρακαλώ, πες μου τι πιστεύεις ότι έκανα». Βγαίνω στο φως του φεγγαριού που φωτίζει το χωράφι πτήσης και κόβω τη ροή της

δύναμης της Σγκέιλ, αφήνοντας τις σκιές της νύχτας να πέσουν από πάνω μου ώστε αυτός ο μαλάκας να με βλέπει καθαρά.

«Χειραγώγησες την Επιλογή». Ο Έιτος κατεβάζει τα χέρια του από τους ώμους της Σόρενγκεϊλ και αποφασίζω να τον αφήσω να τα κρατήσει. Προς το παρόν.

Σοβαρά τώρα. Απ' όλους τους κανόνες που παραβιάζω εδώ, αυτό τον ενόχλησε;

Παραλίγο να γελάσω, αλλά τότε ο μαλάκας μπαίνει μπροστά στη Σόρενγκεϊλ, λες και η Βία χρειάζεται την προστασία του. Αν την είχε δει σήμερα στο χωράφι όπως εγώ, δεν θα στεκόταν δίπλα της σαν νταντά.

«Ντέιν, αυτό είναι...» Η Σόρενγκεϊλ βγαίνει από πίσω του.

«Επίσημη κατηγορία είναι αυτή;» Θεοί, σας παρακαλώ, δώστε μου έναν λόγο να σπάσω στο ξύλο αυτόν τον σπαστικό με τον Κώδικα. Μόνο μία φορά.

«Ένας εκνευριστικός κόπανος είναι. Δείξε λίγο αυτοέλεγχο», με μαλώνει η Σγκέιλ, σαν να μη μας έφερε σε αυτή την κατάσταση η στοργή της για εκείνο τον μικρό χρυσό δράκο.

Κρατάω το βλέμμα μου καρφωμένο στον Έιτος, προσπαθώντας να μη βλέπω τα ορθάνοιχτα καστανά μάτια της Σόρενγκεϊλ και τις γρατζουνιές στο δέρμα της. Και σίγουρα δεν αφήνω τα μάτια μου να περιπλανηθούν σε εκείνες τις σφιχτές καμπύλες...

Γαμώτο, είναι τρομερός περισπασμός. Ένας περισπασμός που δεν μου χρειάζεται κι ωστόσο έχω κολλήσει μαζί της για όλη μου τη ζωή. Και αντί να με κοιτάζει βλοσυρά με εκείνη τη φωτιά από την οποία φαίνεται πως δεν μπορώ να ξεφύγω, φόβος είναι αυτός που κάνει τα μάτια της να δείχνουν πιο κεχριμπαρένια κι όχι μπλε στο φως του φεγγαριού.

Φόβος για τον... Έιτος; Κάτι άσχημο σφίγγει τα σωθικά μου.

«Επενέβης;» ρωτάει ο Έιτος με κλαψιάρικη φωνή.

«Αν έκανα τι;» Σηκώνω το φρύδι μου αφήνοντας να φανεί όλο μου το μίσος γι' αυτόν τον μαλάκα. Εκείνο το τεράστιο κομμάτι αρσενικού παραλίγο να τη σκοτώσει χθες στο χωράφι κι αυτός ανησυχεί για το πρωτόκολλο; «Με ρωτάς αν την είδα να την κυνηγάνε ενώ ήταν ήδη τραυματισμένη; Αν πίστεψα ότι το θάρρος της ήταν θαυμαστό αλλά ταυτόχρονα και *απερίσκεπτο*;» Κάνω το μεγάλο λάθος να την κοιτάξω και σχεδόν χάνω την ψυχραιμία μου. Θα μπορούσε να είχε πεθάνει εκεί έξω. Παραλίγο να πεθάνει. Μπροστά στα μάτια μου.

«Και θα το έκανα ξανά». Σηκώνει το πεισματάρικο πιγούνι της.

«Το γνωρίζω πολύ καλά, *γαμώτο!*» Να πάρει. Πάει ο αυτοέλεγχος. «Με ρωτάς αν την είδα να τα βάζει με *τρεις* μεγαλύτερους δόκιμους;» Κοιτάξω τον Έιτος στενεύοντας τα μάτια. «Γιατί η απάντηση σε όλα αυτά είναι ναι. Αλλά κάνεις τη λάθος ερώτηση, Έιτος. Αυτό που θα έπρεπε να ρωτήσεις είναι αν τα είδε και η *Σγκέιλ*».

«Γιατί με μπλέκεις σ' αυτή την κατάσταση;»

«Γιατί με έμπλεξες κι εσύ. Από τότε έγινες *τρυφερή για μικρούς δράκους*;» Όχι ότι εκείνος ο χρυσός δεν είναι γλυκούλης. Αλλά αυτή η τρυφερότητα μπορεί να γίνει η αιτία να σκοτωθείς εδώ πέρα και ακριβώς αυτό κάνει τη Σόρενγκεϊλ τόσο επικίνδυνη για μένα.

Ο Έιτος αποστρέφει νευρικά το βλέμμα, και καλά κάνει.

«Η σύντροφός του του το είπε», ψιθυρίζει η Σόρενγκεϊλ. Μάλλον κάποιος της είπε ότι ο Τερν και η Σγκέιλ είναι ταίρια.

«Κι εσύ από τότε ενδιαφέρεσαι για *γυναίκες*;» λέει η Σγκέιλ.

«*Θυμός είναι, όχι ενδιαφέρον*», τη διορθώνω. «Ποτέ δεν της άρεσαν οι νταήδες», επιβεβαιώνω. «Αλλά μην το πάρεις σαν πράξη καλοσύνης προς εσένα. Αγαπάει πολύ τον μικρό δράκο. Δυστυχώς, ο Τερν σε διάλεξε από μόνος του».

«Γαμώτο», μουρμουρίζει ο Έιτος, που μάλλον κατάλαβε επιτέλους.

«Ακριβώς το ίδιο λέω κι εγώ». Κουνάω το κεφάλι μου στον αρχηγό της διμοιρίας. «Η Σόρενγκεϊλ είναι το τελευταίο άτομο στην Ήπειρο που θα ήθελα συνδεδεμένη μαζί μου. Δεν το έκανα εγώ αυτό». Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο σε εκείνο το χωράφι η συμπεριφορά μου προς τη Βία άλλαξε. Εκεί που δεν ήξερα αν ήθελα να τη σκοτώσω ή όχι, ένιωσα ότι θέλω να την προστατεύω με κάθε κόστος.

Και όχι επειδή είναι έξυπνη, πανέμορφη ή εξοργιστικά ικανή να μου διαλύει τον αυτοέλεγχο, παρόλο που ισχύουν όλα τα παραπάνω. Όχι. Δεν είχα καμία επιλογή σε αυτό. Ο Τερν πήρε την απόφαση για μένα.

«Και ακόμα κι αν το είχα κάνει». Μπαίνω μπροστά στον Έιτος και προς τιμήν του, δεν κάνει πίσω καθώς στέκομαι από πάνω του. «Θα ξεστομίξεις αυτή την κατηγορία ξέροντας ότι έσωσε τη γυναίκα που αποκαλείς καλύτερή σου φίλη;» Κάποια στιγμή η Σόρενγκεϊλ θα πρέπει να καταλάβει ότι ο τελευταίος χρόνος στο τεταρτημόριο έχει αλλάξει το φιλαράκι της σε κάποιον που δεν γνωρίζει πραγματικά.

Η σιωπή του είναι τρομερά απολαυστική, τον ενοχοποιεί περισσότερο από οτιδήποτε θα μπορούσα να είχα πει εγώ.

«Υπάρχουν... κανόνες», ψελλίζει προσπαθώντας να με κοιτάξει αφ' υψηλού, παρόλο που του ρίχνω ένα κεφάλι. Παράξενο, αλλά μπράβο του.

«Και από περιέργεια, εσύ, ας πούμε, θα είχες παραβιάσει αυτούς τους κανόνες για να σώσεις την αγαπημένη σου Βάιολετ σε εκείνο το χωράφι;» Το όνομά της έχει παράξενη γεύση στη γλώσσα μου, είναι πιο απαλό από το παρατσούκλι που προτιμάω.

«Αυτό είναι σκληρό ακόμα και για σένα», λέει η Σγκέιλ, αλλά φαίνεται να το διασκεδάζει.

«Λυπάμαι που την πληγώνει, αλλά θα πρέπει να σκληρύνει για να επιβιώσει από τη συνεργασία μας και ο Έιτος δεν γίνεται να βρίσκεται κοντά μας».

«Α άρα δεν θα συζητήσουμε ότι ήδη πήγαινες όταν ο Τερν προσγειώθηκε;» μου λέει. «Ότι αν δεν είχε φτάσει, θα ήσουν ένοχος για αυτό που σε κατηγορεί ο γιος του συνταγματάρχη;»

«Λειτουργησα ενστικτωδώς για να προστατέψω...»

«Μην υποτιμάς τη νοημοσύνη μου».

Μου τη σπάει όταν το κάνει αυτό. Είναι το μόνο πλάσμα στην Ήπειρο με πιο τσουχτερή γλώσσα από τη δική μου. Εντάξει λοιπόν. Παραδέχομαι ότι η Βία είναι καλή.

Γαμώτο, ο Έιτος ακόμα δεν έχει απαντήσει.

«Είναι άδικο να τον ρωτάς κάτι τέτοιο». Η Σόρενγκεϊλ έρχεται σε εμένα και δίπλα στον Έιτος καθώς ο αέρας γεμίζει από τον ρυθμικό ήχο φτερών δράκων. Μάλλον ο Εμπίριαν αποφάσισε αν θα την αφήσει να συνδεθεί με δύο δράκους.

«Σε διατάζω να απαντήσεις, *διμοιρίτη*». Τον καρφώνω. *Έλα. Δείξε της ποιος πραγματικά είσαι.*

Ο Έιτος καταπίνει εκνευριστικά δυνατά και μετά κλείνει σφιχτά τα μάτια του. «Όχι. Δεν θα τους είχα παραβιάσει».

Ξεφυσάω. Ο γαμημένος δειλός, σπαστικός με τους κανόνες. Δεν αξίζει να αναπνέει τον ίδιο αέρα με τη Βία. Αυτή έχει το μισό του μέγεθος και είναι χιλιάδες φορές πιο θαρραλέα. Μιλάμε για τρομερά δυσανάλογη σχέση. Δεν υπάρχει ούτε ένας κανόνας σε αυτή την ξεχασμένη από τους θεούς σχολή που θα με εμπόδιζε να σώσω τη ζωή του Μπόντι, του Γκάρικ ή του Λιάμ... και τώρα τη δική της.

Ο Έιτος γυρίζει στη Σόρενγκεϊλ, αλλά ακόμα κι εγώ μπορώ να δω τη ζημιά που έχει γίνει. Φαίνεται σαν κάποιος να έσκισε το αγαπημένο της βιβλίο.

Γαμώτο. Τι είναι αυτό το βάρος που έχει καθίσει στα πνευμόνια μου; Είναι... Όχι. Δεν μπορεί να είναι τύψεις. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που ένιωσα τύψεις για... βασικά... για οτιδήποτε δεν περιλάμβανε έναν σημαδεμένο.

«Θα πέθαινα αν έβλεπα να σου συμβαίνει κάτι, Βι, αλλά οι κανόνες...» κλαψουρίζει ο Έιτος.

«Δεν πειράζει», λέει εκείνη βάζοντας ένα χέρι στον ώμο του.

Και αυτό είναι αρκετό για να μετατρέψει τις τύψεις σε ναυτία, κάτι για το οποίο είμαι παράξενα ευγνώμων.

«Οι δράκοι επιστρέφουν». Δηλώνω το προφανές καθώς αρχίζουν να προσγειώνονται, κάνοντας τους δόκιμους να σκορπίσουν. «Γύρνα στον σχηματισμό, διμοιρίτη».

Ο Έιτος φεύγει σαν αρουραίος που είναι.

«Γιατί του το έκανες αυτό;» σχεδόν μου φωνάζει η Σόρενγκεϊλ και μετά κουνάει το κεφάλι της. «Ξέχνα το». Φεύγει δίχως άλλη λέξη.

Μένω αποσβολωμένος. Ορκίζομαι στην Αμάρι, αυτό το κοντο-στούπικο είναι το μόνο άτομο που έχει το θράσος να με αψηφά. Κινούμαι πριν η κοινή λογική μου το πει.

«Διότι του έχεις υπερβολική εμπιστοσύνη». Την προλαβαίνω με μερικά βήματα. «Και το να ξέρεις ποιον μπορείς να εμπιστευέσαι είναι το μοναδικό πράγμα που θα σε κρατήσει ζωντανή –θα μας κρατήσει ζωντανούς– όχι μόνο στο τεταρτημόριο, αλλά και μετά την αποφοίτηση».

«Δεν υπάρχει εμείς», λέει αποφεύγοντας στο τσακ να τρακάρει με έναν άλλον ιππέα που τρέχει, κάνοντας την καρδιά μου να αναπηδήσει. Χθες μπορεί να μη με ένοιαζε.

Σήμερα το αίμα της είναι αίμα μου.

«Ω νομίζω πως θα διαπιστώσεις ότι αυτό δεν ισχύει πια». Την πιάνω από τον αγκώνα και την τραβάω για να μην τρακάρει με τον επόμενο. Έτσι θα είναι από δω και πέρα; Θα προσπαθώ να κρατάω αυτή τη γυναίκα ζωντανή; Τα βάζει με τρία οπλισμένα ντερέκια για να υπερασπιστεί τον μικρό δράκο, αλλά δεν βλέπει πού πηγαίνει; «Οι δεσμοί του Τερν είναι ισχυροί, τόσο με το ταίρι του όσο και με τον ιππέα του, επειδή είναι αυτός πολύ ισχυρός.

Ο χαμός του τελευταίου ιππέα του παραλίγο να τον σκοτώσει, πράγμα που παραλίγο να σκοτώσει τη Σγκέιλ. Οι ζωές των ζευγαριών είναι...»

«Αλληλοεξαρθώμενες, το ξέρω», μου φωνάζει και τα μάτια της πετάνε σπίθες καθώς τραβάει το βλέμμα της από το δικό μου, εστιάζοντας στο σμήνος που προσγειώνεται.

Τι στο όνομα της Ντουν έχω πάθει και προσέχω κάτι τέτοια;

«*Τώρα ποιος γίνεται τρυφερός;*» ρωτάει η Σγκέιλ.

«*Η έλξη και η τρυφερότητα δεν είναι το ίδιο πράγμα.*». Και έχω ήδη τσαντιστεί με τον εαυτό μου για το πρώτο. Και δεν πρόκειται να κυλήσω στο δεύτερο. «Κάθε φορά που ένας δράκος διαλέγει έναν ιππέα, αυτός ο δεσμός είναι πιο ισχυρός από τον προηγούμενο, που σημαίνει ότι αν πεθάνεις, Βία, θα ξεκινήσει μια αλυσίδα γεγονότων που πιθανόν να οδηγήσει και στο δικό μου τέλος. Οπότε ναι, δυστυχώς για όλους τους εμπλεκόμενους, τώρα υπάρχει το *εμείς* αν ο Εμπίριαν δεχτεί την επιλογή του Τερν».

Τα μάτια της γουρλώνουν και τα χείλη της μισανοίγουν.

Και *σίγουρα* δεν σκέφτομαι το στόμα της, όχι όταν έχω μεγαλύτερα προβλήματα, όπως το πώς να την κρατήσω ζωντανή. Ούτε σκέφτομαι την καλύτερη γωνία για να τη φιλήσω. Ή το πώς θα ήταν ο *τέλειος* κώλος της στα χέρια μου.

«Και τώρα που έχει μπει στο παιχνίδι ο Τερν και οι άλλοι δόκιμοι ξέρουν ότι θέλει να συνδεθεί...» Θεοί, θα την κυνηγήσουν. Στο στρώμα. Στις αίθουσες. Στο καταραμένο μπάνιο που δεν μπορώ να ελέγχω. Ξεκολλάω το βλέμμα μου και ξεφυσάω με αρκετή δύναμη για να το αποκαλέσω αναστεναγμό.

«Γι' αυτό ο Τερν μου είπε να μείνω μαζί σου», ψιθυρίζει, σαν να καταλαβαίνει επιτέλους τη σοβαρότητα της κατάστασής μας. «Εξαιτίας των αδέσμευτων».

«Οι αδέσμευτοι θα προσπαθήσουν να σε σκοτώσουν με την ελπίδα ο Τερν να συνδεθεί *μαζί τους*».

Ο Γκάρικ έρχεται προς το μέρος μου και κουνάω το κεφάλι μου. Οποιαδήποτε νέα έχει από τη χθεσινοβραδινή αποστολή πρέπει να περιμένουν. «Απ' όλους τους δόκιμους στο τεταρτημόριο, ο Τερν έπρεπε να συνδεθεί με τη Σόρενγκεϊλ;» Η ζωή πρόκειται να γίνει εξαιρετικά πολύπλοκη.

«*Ρώτα τον αν θες*», προτείνει η Σγκέιλ.

«*Καμία περίπτωση. Τη θέλω τη ζωούλα μου*». Ο τύπος είναι πολύ τσαντίλας. «Ο Τερν είναι ένας από τους πιο ισχυρούς δράκους της Ηπείρου και η μεγάλη δύναμη που μεταφέρει πρόκειται να γίνει δική σου. Τους επόμενους μήνες, οι αδέσμευτοι θα προσπαθήσουν να σκοτώσουν τη νέα ιππεύτρια όσο ο δεσμός είναι ακόμη αδύναμος, όσο έχουν ακόμα μια ευκαιρία αυτός ο δράκος να αλλάξει γνώμη και να διαλέξει εκείνους ώστε να μη μείνουν πίσω μια ολόκληρη χρονιά. Και για τον Τερν; Θα κάνουν σχεδόν τα πάντα». Δεν μπορώ να μην αναστενάξω στ' αλήθεια αυτή τη φορά. «Υπάρχουν σαράντα ένας αδέσμευτοι ιππείς για τους οποίους είσαι τώρα ο νούμερο ένα στόχος». Σηκώνω τον δείκτη μου.

«Και ο Τερν πιστεύει ότι θα γίνεις σωματοφύλακάς μου». Ρουθουνίζει. «Δεν έχει ιδέα πόσο με αντιπαθείς».

«*Ξέρει ακριβώς πόσο την αντιπαθείς και πόσο συχνά καρφώνεσαι...*»

«*Θα πάω οικειοθελώς σε κάθε αποστολή που υπάρχει στα κρύα βόρεια αν εσύ...*»

«*Αγενή. Σιγά μη με κάνει να νιώσω άβολα η ανικανότητά σου να ελέγχεις τις ορμόνες σου*». Κάνει πως ανατριχιάζει. Όσο ανελέητο και ισχυρό κι αν είναι το κορίτσι μου, δεν αντέχει το κρύο, εκτός κι αν πετάμε προς την Αρίσια.

«Ξέρει πολύ καλά πόσο εκτιμώ τη δική μου ζωή», λέω, με το βλέμμα μου να ταξιδεύει στο κορμί της Σόρενγκεϊλ. Δεν αντιπαθώ τίποτα σε αυτό που βλέπω. Στην πραγματικότητα, αν η ίδια η Αμάρι έπλασε μια γυναίκα με σκοπό να με καταστρέψει... Λοιπόν,

γαμώτο. Ίσως αυτό ακριβώς είναι η Βία – η καταστροφή μου. Απαλό δέρμα. Εκρηκτικό ταπεραμέντο. Φονική με στιλέτο. Απίστευτα θαρραλέα. Και εντελώς ατάραχη. «Είσαι παράλογα ήρεμη για κάποιον που μόλις άκουσε ότι θα την κυνηγήσουν». Τι θα την έκανε να χάσει τελείως τον έλεγχο; Τι είδους άντρα θα άφηγε να τη μαγέψει;

«Είναι δύο χρόνια μικρότερη από σένα και κατώτερη στην ιεραρχία». Η Σγκέιλ κάνει πως θυμώνει.

«Κι εσύ είσαι πενήντα χρόνια μικρότερη από τον Τερν. Τι ακριβώς θες να πεις;»

«Για μένα είναι μια συνηθισμένη Τετάρτη». Η Σόρενγκεϊλ σηκώνει τους ώμους και το βλέμμα μου καρφώνεται στα μάγουλά της που έχουν κοκκινίσει, το οποίο μου δείχνει ότι την επηρεάζω περισσότερο απ' όσο θέλει να δείχνει. «Και για να είμαι ειλικρινής, το να με κυνηγάνε σαράντα ένα άτομα είναι λιγότερο τρομακτικό από το να ψάχνω διαρκώς στις σκοτεινές γωνιές εσένα».

Σωστό αυτό.

Ο χρυσός δράκος προσγειώνεται πίσω μας μαζί με τον τεράστιο δράκο που η Σγκέιλ αποκαλεί ταίρι και απομακρύνομαι όσο πιο γρήγορα μπορώ τώρα που η Σόρενγκεϊλ είναι προστατευμένη, πηγαίνοντας στο χωράφι όπου με περιμένει η Σγκέιλ μαζί με τους δράκους των άλλων αρχηγών.

Ο Γκάρικ στέκεται δίπλα στον Τσαντ –τον καφέ σκόρπιοντεϊλ του– και σηκώνει τα φρύδια καθώς πλησιάζω. «Λοιπόν, εσύ και η κόρη της στρατηγού...»

«Δεν είναι αστείο». Κουνάω το κεφάλι μου και αγνωώ το ξεφύσημα της Σγκέιλ δίπλα μου καθώς ο στρατηγός Μέλγκρεν έρχεται μπροστά στην εξέδρα. Ανατριχιάζω, όπως πάντα όταν είναι κάπου κοντά. Ο γαμημένος δολοφόνος. Δεν είναι δύσκολο να τον αποκλείσω· το κάνω χρόνια. Εκτός αυτού, δεν χρειάζεται να ακούσω για να ξέρω τι ετοιμάζεται να πει.

Ο Τερν θα κάνει αυτό που θέλει. Εκείνη θα συνδεθεί και με τους δύο δράκους. Ούτε ο Εμπίριαν δεν θα πει όχι στον δεύτερο μεγαλύτερο δράκο της Ηπείρου. Τον θέλουν πίσω στο πεδίο μάχης.

«Θα δημιουργήσει πρόβλημα αυτό;» ρωτάει ο Γκάρικ καθώς ο Μέλγκρεν συνεχίζει να μιλάει.

«Όχι».

«Μάλιστα». Η λέξη στάζει σαρκασμό.

«Είμαι καλά». Κοιτάζω τους πρωτοετείς που επιβίωσαν από την Επιλογή.

«Έχω δει πτώματα πιο καλά από σένα», μουρμουρίζει ο καλύτερός μου φίλος.

«Εννοείται πως τα πτώματα είναι καλά. Δεν έχουν να ανησυχούν για τίποτα». Και μόλις με ανάγκασαν να προστατεύω την καταραμένη Βάιολετ Σόρενγκεϊλ αν θέλω να ζήσω. Και θέλω. Ή μάλλον, πρέπει. Ειδικά από τη στιγμή που ο Μέλγκρεν μόλις ανακοίνωσε ότι πρόκειται να συνδεθεί με τους δράκους της.

Κατεβάζω τις ασπίδες μου αρκετά για να νιώσω τον δεσμό. Η σκληρή ζαφειρένια που μοιράζομαι με τη Σγκέιλ είναι κλειδωμένη στη θέση της όπως πάντα, αλλά τώρα υπάρχουν άλλες δύο. Αυτή από όνουχα του Τερν και η άλλη, μια γυαλιστερή... ασημένια, σαν τις άκρες των μαλλιών της. *Απίστευτο*. Συνδέθηκε πραγματικά μαζί της. Μόνο ένας δεσμός συντρόφων όπως της Σγκέιλ και του Τερν θα μπορούσε να με συνδέσει με κάποιον άλλο υπέα είτε το θέλω είτε όχι.

Η Σόρενγκεϊλ με κοιτάζει από την απέναντι πλευρά του χωραφιού και ανεβάζω τις ασπίδες μου σηκώνοντας τον δείκτη μου. Τώρα είναι ο νούμερο ένα στόχος εδώ πέρα και το μεγαλύτερο εμπόδιο για μένα.

«Φαντάζομαι ότι θα πρέπει να την κρατήσουμε ζωντανή», μουρμουρίζει ο Γκάρικ καθώς η στρατηγός Σόρενγκεϊλ έρχεται μπροστά για να βγάλει τον ετήσιο λόγο της για την οικογένεια, παρόλο που πέταξε τη δική της στους δράκους.

«Ναι». Πώς διάολο θα την κρατήσω ζωντανή όλο το πρώτο έτος όταν θα είμαι μακριά; Κοιτάζω απέναντι στο χωράφι και βλέπω τον Λίαμ, τον θετό μου αδελφό, να στέκεται μπροστά στον καινούριο του κόκκινο ντάγκερτεϊλ καθώς οι δράκοι χαρίζουν στους ιππείς τους τα σημάδια για να διοχετεύουν μαγεία. «Μάλλον θα πρέπει να βάλω τον Λίαμ στη διμοιρία της».

«Τον Λίαμ;» ρωτάει ο Γκάρικ.

«Είναι ο καλύτερος στο έτος του». Γνέφω καθώς οι πρωτοετείς γιορτάζουν. «Εγώ του έμαθα να πολεμάει, επομένως ξέρω ότι είναι ικανός να την προστατέψει». Επίσης, του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.

«Η θα μπορούσες να της δώσεις την ευκαιρία να τα καταφέρει μόνη της πρώτα». Ο Γκάρικ σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του και με κοιτάζει λοξά.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που μπορεί να έχει δίκιο.

«Αλλά αν αυτό επιλέγεις να κάνεις, όλοι συμπαθούν τον Λίαμ, οπότε μάλλον θα τον συμπαθήσει κι αυτή. Θα είναι πιο εύκολο να την προστατεύει έτσι».

«Θα τον συμπαθήσει». Εκείνο το δυσάρεστο συναίσθημα φουρντώνει μέσα μου πάλι και σχηματίζει έναν κόμπο.

Ο Γκάρικ χαμογελάει. «Μην ανησυχείς. Δεν θα τη γαμήσει».

Τον κοιτάζω στενεύοντας τα μάτια. «Τι με νοιάζει εμένα αν θα...» Οι λέξεις σβήνουν στη γλώσσα μου καθώς ο Έιτος πηγαίνει πίσω από τη Σόρενγκεϊλ και κάνει να την πιάσει από τη μέση. Αυτός ο μαλάκας λύνει την πανοπλία της. Έχει τα χέρια του πάνω στο δέρμα της. Παίρνω μια ανάσα από τη μύτη και την αφήνω από το στόμα για να καταπολεμήσω τη ναυτία που μου έρχεται.

«Χαλάρωσε, απλώς δένει τα κορδόνια της», λέει ο Γκάρικ και χωρίς να κοιτάξω ξέρω ότι ο μαλάκας χαμογελάει ακόμα. «Βλέπεις; Ήδη γυρίζει».

Η Σόρενγκεϊλ γυρίζει στα χέρια του Έιτος κι εκείνος φέρνει τα χέρια του στο πρόσωπό της. Σίγουρα διαβάζει τις αναμνήσεις της για να δει αν όντως χειραγώγησα την Επιλογή.

«Δεν υπάρχει λόγος να... Ω γαμώτο». Η φωνή του Γκάρικ χαμηλώνει σε ψίθυρο καθώς ο Έιτος σκύβει και φιλάει τη Σόρενγκεϊλ.

Φωτιά κυλάει στις φλέβες μου και σκιές τρεμοπαίζουν γύρω μου, αλλοιώνοντας την όρασή μου για ένα δευτερόλεπτο. Ο γαμημένος Ντέιν Έιτος έχει το στόμα του πάνω στη Βία μου.

Δεν είναι δική μου βέβαια. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον κόμπο στο στομάχι μου να απλωθεί σαν οξύ μέσα μου, καίγοντας το στήθος μου και δυσκολεύοντας την ανάσα μου μέχρι αυτός ο βλάκας να σηκώσει το κεφάλι του.

«Να πάρει. Είσαι καλά;» ρωτάει ο Γκάρικ, αλλά στη φωνή του ακούω ένα γέλιο.

«Είμαι...» Καρφώνω τα πόδια μου στο χώμα με σκιές για να μην πάω μέχρι εκεί και σαπίσω τον Έιτος στο ξύλο. Πώς τολμάει να φιλάει το στόμα που δεν θα παραβίαζε έναν κανόνα για να προστατέψει, όταν εγώ θα...

«Ναι, τι θα έκανες εσύ;» ρωτάει η Σγκέιλ.

Γαμώτο. Τι δεν θα έκανα;

«Σαν να έχεις πρασινίσει λίγο». Ο Γκάρικ ξεκαρδίζεται στα γέλια κι εγώ αρχίζω να παίρνω βαθιές ανάσες καθώς η Σόρενγκεϊλ τραβιέται από τον Έιτος.

Της χαμογελάει, αλλά... μισό λεπτό. Εκείνη δεν ανταποδίδει το χαμόγελο. Όχι, δείχνει σαν να φίλησε κατά λάθος τον ξάδελφό της και ψάχνει τρόπο να το βάλει στα πόδια. Μιλάμε για πολύ άβολη κατάσταση.

«Σε ξέρω είκοσι χρόνια και νομίζω πως δεν σε έχω δει ποτέ να ζηλεύεις. Αυτό είναι καταπληκτικό». Ο Γκάρικ κατεβάζει το χέρι του στον ώμο μου.

Ζηλεύω. Ακριβώς αυτό νιώθω. Το καυτό, εκνευριστικό συναίσθημα της ζήλιας. Και τώρα έχω συνδεθεί με αυτή τη γυναίκα για την υπόλοιπη ζωή μας.

Πρέπει να μείνω όσο γίνεται πιο μακριά της.

«Δεν θα το κάνεις όμως», προβλέπει η Σγκέλ και σίγουρα θα της έκανα κωλοδάχτυλο αν δεν φοβόμουν μη με ακρωτηριάσει μόνο και μόνο επειδή μπορεί.

Αναζητήστε και τα δύο βιβλία
της σειράς Emrygean
σε συλλεκτικές premium εκδόσεις
σε όλα τα βιβλιοπωλεία
και στο dioptra.gr.

Γνωρίζατε ότι...

- Η *Τέταρτη πτέρυγα* παρέμεινε 38 εβδομάδες στο νούμερο 1 της λίστας Best sellers των *New York Times*
- Τιμήθηκε με Βραβείο Αναγνωστών Goodreads 2023: Καλύτερο Romantasy
- Βρέθηκε στο νούμερο 1 στις λίστες των *USA Today*, *Wall Street Journal*, *Sunday Times UK*
- Αναδείχτηκε ως καλύτερο βιβλίο της χρονιάς στην Amazon
- Αναδείχτηκε ως καλύτερο βιβλίο της χρονιάς από την Apple
- Αναδείχτηκε ως καλύτερο βιβλίο φαντασίας για το 2023 από τα Barnes & Noble
- Εκατομμύρια αντίτυπα του βιβλίου έχουν πουληθεί σε όλο τον κόσμο: Από την Αμερική, την Αγγλία, τη Γερμανία, μέχρι τη Νότια Αφρική, τον Καναδά και τη Νέα Ζηλανδία
- Η *Τέταρτη Πτέρυγα* θα γίνει σειρά από τα Amazon MGM Studios σε παραγωγή Outlier Society του Michael B. Jordan

**«Ορκίζομαι πως τα μάτια της δείχνουν διαφορετικά
κάθε φορά που τα κοιτάζω. Λογικό που δεν μπορώ
να μην τα κοιτάζω».**

**Δύο επιπλέον κεφάλαια από την οπτική
του Ζέιντεν Ράιρσον!**

**Δύο επιπλέον εμβληματικές σκηνές (κεφάλαια 9 & 16)
με τη φωνή του αγαπημένου μας πρωταγωνιστή.**

**Όλες οι σκέψεις, τα συναισθήματα, τα κίνητρα,
οι ενδοιασμοί, οι φόβοι, οι εσωτερικές μάχες
του Ζέιντεν.**